

Arrest

nr. 307 854 van 5 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VANDEWALLE
Koopvaardijlaan 13
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 24 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. VANDEWALLE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Moldavisch staatsburger van Roma etnie afkomstig uit Soroca. U woonde in bij uw oma. Toen u 13-14 jaar was werd bij u atrofie van de spieren vastgesteld waardoor u het moeilijk kreeg om te stappen. Uw oma kwam in deze periode te overlijden. U trok naar Rusland om te werken. U trouwde er toen u 17 jaar was en kreeg een dochter. Uw fysieke toestand verslechterde. Uw vrouw verliet u. U keerde terug naar Moldavië. U verbleef er gedurende 10 jaar bij vrienden en kennissen als ook soms in een centrum waar je kon overnachten. Uw fysieke toestand werd slechter en u kon niet meer stappen en voor uzelf zorgen. Sommige van uw vrienden waren ook slecht gezelschap en dronken veel. Ook u begon veel te drinken. Een bevriende politieman maakte dat u in 2017 kon worden opgenomen in een bejaardentehuis. De situatie was er afschuwelijk. Het eten was er slecht, in de winter bleef u de ganse dag gekleed onder de dekens liggen, u

kreeg geen medicijnen, en er stierven voortdurend mensen van ouderdom wiens bed dan werd ingenomen door andere oude mensen. U haalt verder aan dat Roma, oude mensen en invaliden in Moldavië worden gediscrimineerd. Zo kan het zijn als u met uw rollator aan een bushalte staat de chauffeur u niet laat opstappen alsook zijn de bussen in uw dorp te klein om te kunnen opstappen met een rollator. In augustus 2021 reisde u samen met uw vader (...) naar Duitsland waar jullie een verzoek indienden. Nadat jullie verzoek was afgewezen dienden jullie in januari 2022 een verzoek in Frankrijk in. Jullie dienden er op straat te leven waarop jullie besloten naar België te komen waar uw vader op 27/06/2022 samen met uw moeder (...) en uw zus (...) een verzoek om internationale bescherming indiende. Kort hierna diende u op 04/07/2022 er een verzoek in. U bent in het bezit van uw internationaal paspoort, een attest van het bejaardentehuis waar u heeft verbleven, en een medisch attest.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen (DVZ BPN; CGVS p. 2) blijkt immers dat u stapt met een rollator en lijdt aan astma. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en besloot het CGVS u een gehoorlokaal te voorzien dicht nabij de lift. Alhoewel u te kennen gaf dat u uw astmatische aanvallen onder controle heeft door de medicijnen die u neemt, werd u ook meegedeeld dat indien u zich onwel zou voelen u dit onmiddellijk aan de protection officer diende te zeggen die dan de nodige maatregelen kan nemen om u te helpen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 3-4, 6-7) dat u na uw terugkeer uit Rusland naar Moldavië bij vrienden en kennissen kon verblijven, als ook soms in een centrum kon overnachten. U werd in 2017 naar een bejaardentehuis gestuurd. De situatie was er afschuwelijk, het eten was er slecht, in de winter bleef u de ganse dag gekleed onder de dekens liggen, u kreeg geen medicijnen, en er stierven voortdurend mensen van ouderdom wiens bed dan werd ingenomen door andere oude mensen. Er dient echter opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een intentionele bedreiging van uw vrijheid, uw leven of uw fysieke integriteit, door de Moldavische autoriteiten of door derden. Zo blijkt ook uit uw verklaringen dat u in 2017 door uw medische problemen en alcoholisme niet meer kon stappen en niet meer in staat was om voor uzelf te zorgen. U belde een bevriende politiemann die de bevoegde sociale diensten contacteerde. Hierna werd u in een ambulance samen met een vertegenwoordiger van de sociale bescherming overgebracht naar het bejaardentehuis waar u zich vrijwillig liet opnemen. Normaal gezien diende u voor uw verblijf 200€ per maand te betalen maar u kon met uw invaliditeitsuitkering van 50€ per maand dit niet betalen. De burgemeester en de directrice van het bejaardentehuis hadden begrip en medelijden voor uw situatie, en u diende de rest van het bedrag niet te betalen. Er werd u meegedeeld dat u diende te beseffen dat u er niet voor de rest van uw leven kon blijven. U vroeg om u er even te laten blijven tot u sterker bent en dan misschien bij familie zou kunnen intrekken. U werd behandeld voor uw alcoholisme en kon na een tijdje terug wat stappen. U verbleef er drie en een half jaar tot de directrice zei dat u zich beter voelde en het bejaardentehuis diende te verlaten of iemand moest vinden die de verblijfskosten kon betalen. Door uw medische toestand kon u echter niet werken en had u onvoldoende financiële middelen om iets te huren. De directrice toonde begrip en u mocht er nog zes maanden langer blijven dan hetgeen was toegestaan. In september 2021 verliet u het bejaardentehuis, u verbleef één week op straat en reisde naar Duitsland waar u op 22/08/2021 een verzoek indiende. Uit het geheel van deze bevindingen blijkt niet dat de Moldavische bevoegde diensten onwillig waren om u hulp aan te bieden, integendeel.

U haalt verder aan (CGVS p. 3-4, 7) dat Roma, oude mensen en invaliden in Moldavië worden gediscrimineerd.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022**, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Romakinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar

school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever voor de eerste minister in sociale kwesties in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.

Gevraagd wat u heeft ondernomen toen u na het verlaten van het bejaardentehuis één week op straat diende te leven voor u besloot naar Duitsland te gaan, verklaart u (CGVS p. 7) dat u de pensioendienst inlichtte en men u een ziekteverzekering gaf zodat u een beroep zou kunnen doen op medische hulp, dat er geen andere sociale voorzieningen voor u waren, maar dat andere Moldaviërs in uw geval wel hulp kregen. Gevraagd of u deze discriminatie dan heeft aangeklaagd (CGVS p. 7-8), geeft u een - warrige - uitleg (i.e. journalisten zijn u komen interviewen, hun artikel veranderde niks aan uw situatie, ze brachten u met een ambulance naar het hospitaal, na drie dagen vloog u er buiten) die niet enkel naast de kwestie is maar ook niet door u ondersteund wordt door enig objectief bewijsstuk. Nogmaals gevraagd of u deze discriminatie niet kon aanklagen bij bepaalde autoriteiten of instanties los van de overheid, antwoordt u bevestigend maar verwees u wederom naar - deze keer- buitenlandse journalisten die schreven over de situatie van de Roma in

Moldavië. Er dient aldus vastgesteld te worden dat u heeft nagelaten de discriminatie die u in Moldavië ondervond ten gevolge van uw origine, aan te kaarten bij de bevoegde Moldavische autoriteiten of instanties los daarvan, zoals bv. ngo's die zich inzetten voor de belangen van de Roma gemeenschap. Meer nog, u stelt dat dergelijke ngo's in Moldavië niet bestaan, hetgeen niet te rijmen valt met de hierboven aangehaalde informatie. Indien de bevoegde instanties niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

U haalt verder aan dat Roma in Moldavië geen werk vinden en "geen mensen daar zijn". Wat dit laatste betreft moet worden opgemerkt dat het niet volstaat zich te beperken tot een loutere verwijzing naar een algemene situatie of algemene informatie. U brengt met een dergelijke algemene beschouwing geen concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou kunnen blijken dat u in Moldavië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dat Roma het er moeilijker hebben om werk te vinden wordt niet betwist. Uit uw verklaringen blijkt echter ook dat u geen werk kon vinden door uw medische toestand waarvoor u van de pensioendienst een invaliditeitsuitkering kreeg, waaruit blijkt dat de Moldavische overheid niet onwillig was om u te hulp te schieten.

Dat er minder voorzieningen zijn voor invaliden in Moldavië dan in België, wordt evenmin betwist, maar het voorval dat u aanhaalt (i.e. de bussen in uw dorp zijn te klein om te kunnen opstappen met een rollator) kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch als een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In uw relaas hieromtrent kon immers geen aanwijzing van een intentionele bedreiging van uw vrijheid, uw leven of uw fysieke integriteit door de Moldavische autoriteiten of door derden worden gevonden. Het door u aangebrachte persoonlijke ondervonden probleem van discriminatie omwille van uw handicap (i.e. de buschauffeur laat u omwille van uw rollator niet opstappen) is echter niet dermate systematisch en ingrijpend dat uw fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit het door u voorgelegde medisch attest (aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter) blijkt dat u meerdere medische problemen ondervindt. Ingevolge dit artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Daar uw moeder (...) zich niet heeft aangeboden op de voorziene datum voor haar gehoor bij de DVZ, oordeelde de DVZ dat zij geacht werd afstand te hebben gedaan van haar verzoek. In het kader van de verzoeken van uw vader (...) en zus (...) nam het CGVS eveneens een weigeringsbeslissing.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De overige door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw internationaal paspoort en een attest van het bejaardentehuis waar u heeft verbleven, bevatten gegevens die niet worden betwist maar tonen uw beweerde problemen in Moldavië niet aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Uit uw verklaringen blijkt (CGVS p. 3-4, 6-7) dat u na uw terugkeer uit Rusland naar Moldavië bij vrienden en kennissen kon verblijven, als ook soms in een centrum kon overnachten. U werd in 2017 naar een bejaardentehuis gestuurd. De situatie was er afschuwelijk, het eten was er slecht, in de winter bleef u de ganse dag gekleed onder de dekens liggen, u kreeg geen medicijnen, en er stierven voortdurend mensen van ouderdom wiens bed dan werd ingenomen door andere oude mensen. Er dient echter opgemerkt te worden dat er geen sprake is van een intentionele bedreiging van uw vrijheid, uw leven of uw fysieke integriteit, door de Moldavische autoriteiten of door derden. Zo blijkt ook uit uw verklaringen dat u in 2017 door uw medische problemen en alcoholisme niet meer kon stappen en niet meer in staat was om voor uzelf te zorgen. U belde een bevriende politieman die de bevoegde sociale diensten contacteerde. Hierna werd u in een ambulance samen met een vertegenwoordiger van de sociale bescherming overgebracht naar het bejaardentehuis waar u zich vrijwillig liet opnemen. Normaal gezien diende u voor uw verblijf 200€ per maand te betalen maar u kon met uw invaliditeitsuitkering van 50€ per maand dit niet betalen. De burgemeester en de directrice van het bejaardentehuis hadden begrip en medelijden voor uw situatie, en u diende de rest van het bedrag niet te betalen. Er werd u meegedeeld dat u diende te beseffen dat u er niet voor de rest van uw leven kon blijven. U vroeg om u er even te laten blijven tot u sterker bent en dan misschien bij familie zou kunnen intrekken. U werd behandeld voor uw alcoholisme en kon na een tijdje terug wat stappen. U verbleef er drie en een half jaar tot de directrice zei dat u zich beter voelde en het bejaardentehuis diende te verlaten of iemand moest vinden die de verblijfskosten kon betalen. Door uw medische toestand kon u echter niet werken en had u onvoldoende financiële middelen om iets te huren. De directrice toonde begrip en u mocht er nog zes maanden langer blijven dan hetgeen was toegestaan. In september 2021 verliet u het bejaardentehuis, u verbleef één week op straat en reisde naar Duitsland waar u op 22/08/2021 een verzoek indiende. Uit het geheel van deze bevindingen blijkt niet dat de Moldavische bevoegde diensten onwillig waren om u hulp aan te bieden, integendeel.

U haalt verder aan (CGVS p. 3-4, 7) dat Roma, oude mensen en invaliden in Moldavië worden gediscrimineerd.

*De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022**, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precare economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Romakinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.*

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center

(Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever voor de eerste minister in sociale kwesties in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.

Gevraagd wat u heeft ondernomen toen u na het verlaten van het bejaardentehuis één week op straat diende te leven voor u besloot naar Duitsland te gaan, verklaart u (CGVS p. 7) dat u de pensioendienst inlichtte en men u een ziekteverzekering gaf zodat u een beroep zou kunnen doen op medische hulp, dat er geen andere sociale voorzieningen voor u waren, maar dat andere Moldaviërs in uw geval wel hulp kregen. Gevraagd of u deze discriminatie dan heeft aangeklaagd (CGVS p. 7-8), geeft u een - warrige - uitleg (i.e. journalisten zijn u komen interviewen, hun artikel veranderde niks aan uw situatie, ze brachten u met een ambulance naar het hospitaal, na drie dagen vloog u er buiten) die niet enkel naast de kwestie is maar ook niet door u ondersteund wordt door enig objectief bewijsstuk. Nogmaals gevraagd of u deze discriminatie niet kon aanklagen bij bepaalde autoriteiten of instanties los van de overheid, antwoordt u bevestigend maar verwees u wederom naar - deze keer- buitenlandse journalisten die schreven over de situatie van de Roma in Moldavië. Er dient aldus vastgesteld te worden dat u heeft nagelaten de discriminatie die u in Moldavië ondervond ten gevolge van uw origine, aan te kaarten bij de bevoegde Moldavische autoriteiten of instanties los daarvan, zoals bv. ngo's die zich inzetten voor de belangen van de Roma gemeenschap. Meer nog, u stelt dat dergelijke ngo's in Moldavië niet bestaan, hetgeen niet te rijmen valt met de hierboven aangehaalde informatie. Indien de bevoegde instanties niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

U haalt verder aan dat Roma in Moldavië geen werk vinden en "geen mensen daar zijn". Wat dit laatste betreft moet worden opgemerkt dat het niet volstaat zich te beperken tot een loutere verwijzing naar een algemene situatie of algemene informatie. U brengt met een dergelijke algemene beschouwing geen concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou kunnen blijken dat u in Moldavië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van

ernstige schade. Dat Roma het er moeilijker hebben om werk te vinden wordt niet betwist. Uit uw verklaringen blijkt echter ook dat u geen werk kon vinden door uw medische toestand waarvoor u van de pensioendienst een invaliditeitsuitkering kreeg, waaruit blijkt dat de Moldavische overheid niet onwillig was om u te hulp te schieten.

Dat er minder voorzieningen zijn voor invaliden in Moldavië dan in België, wordt evenmin betwist, maar het voorval dat u aanhaalt (i.e. de bussen in uw dorp zijn te klein om te kunnen opstappen met een rollator) kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch als een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In uw relaas hieromtrent kon immers geen aanwijzing van een intentionele bedreiging van uw vrijheid, uw leven of uw fysieke integriteit door de Moldavische autoriteiten of door derden worden gevonden. Het door u aangebrachte persoonlijke ondervonden probleem van discriminatie omwille van uw handicap (i.e. de buschauffeur laat u omwille van uw rollator niet opstappen) is echter niet dermate systematisch en ingrijpend dat uw fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit het door u voorgelegde medisch attest (aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter) blijkt dat u meerdere medische problemen ondervindt. Ingevolge dit artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet dient u voor een beoordeling van deze medische elementen waarvan u meent dat ze een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in uw land van herkomst, een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde.

Daar uw moeder (...) zich niet heeft aangeboden op de voorziene datum voor haar gehoor bij de DVZ, oordeelde de DVZ dat zij geacht werd afstand te hebben gedaan van haar verzoek. In het kader van de verzoeken van uw vader (...) en zus (...) nam het CGVS eveneens een weigeringsbeslissing."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde, pertinente en draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Vooreerst maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Moldavië, als etnische Roma, werd of zal worden onderworpen aan discriminatie die kan worden beschouwd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Waar verzoeker zich beroept op de situatie van de Roma in Moldavië, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hier in de bestreden beslissing reeds de aandacht op vestigde en dat zij zelf beklemtoont dat de Roma in Moldavië op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden en dat zij zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, zoals terdege blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde COI Focus "Moldavië, De Roma-minderheid" van 4 maart 2022. Verduidelijkt wordt als volgt:

"De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat heel wat Roma in Moldavië zich, zoals elders in Europa, in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precare economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol.

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren

inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever voor de eerste minister in sociale kwesties in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten de deprivatie van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.”

Gelet op bovenstaande informatie omtrent de algemene situatie voor Roma in Moldavië, die blijkt uit de COI Focus “Moldavië. De Roma-minderheid” d.d. 4 maart 2022 (administratief dossier, map landeninformatie), treedt de Raad de verwerende partij bij in haar conclusie dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Door verzoeker worden geen concrete en objectieve gegevens aangebracht die hierop een ander licht werpen. In dit verband citeert verzoeker namelijk uitsluitend uit de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie waarin erkend wordt dat de Roma in Moldavië onder meer op vlak van werk, medische zorgen en onderwijs discriminatie kunnen ondervinden.

Uit de voormelde COI Focus van 4 maart 2022 blijkt dat er in Moldavië geen sprake is van een actief repressiebeleid jegens de Roma, noch van een beleid dat gericht is op discriminatie of vervolging van Roma. Integendeel, uit de COI Focus volgt dat de voorbije jaren inspanningen zijn geleverd om de inclusie van Roma in de Moldavische maatschappij te verbeteren, onder meer aan de hand van nationale actieplannen, maar dat het een proces van lange adem betreft om de integratie, onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt, de verbetering van de levensomstandigheden en een kentering in de houding van de orde- en andere diensten te realiseren. Evenwel kan niet worden ontkend dat hiertoe de afgelopen jaren diverse stappen werden ondernomen, zoals in de betreffende COI Focus, alsook in de bestreden beslissing, omstandig wordt toegelicht.

Daar er in Moldavië geen situatie voorhanden is die blijk geeft van een systematische vervolging van leden van de Roma-gemeenschap omwille van hun etnische origine, komt het verzoeker bijgevolg toe om zijn vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op ernstige schade te individualiseren en *in concreto* aan te tonen. Uit hetgeen hierna volgt blijkt evenwel dat verzoeker er niet in slaagt om *in concreto* aannemelijk te maken dat hij zich in geval van terugkeer naar Moldavië zal bevinden in de uitzonderlijke situatie waarin hij zal worden onderworpen aan discriminatie die kan worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Bovendien kan, zoals in de bestreden beslissing genoegzaam wordt aangehaald, *“geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.”*

Waar hij stelt dat Roma geen enkele bescherming krijgen voor hun discriminatoire behandeling en dat er geen toegang is tot rechtshulp, baseert verzoeker zich op een selectieve lezing van de betreffende COI Focus. Verzoeker poneert tevens dat de ombudsman niet over de personele en operationele middelen beschikt om zijn taken uit te voeren en dat er, door het ontbreken van een wettelijke benoemingsprocedure, geen garantie is voor een onafhankelijke benoeming. In de COI Focus van 4 maart 2022 wordt inderdaad aangegeven dat er financiële en wettelijke struikelblokken zijn maar ook dat, ofschoon er nog een lange weg te gaan is, bepaalde beleidsinitiatieven wel degelijk voor een deel effectief zijn gebleken.

De Raad benadrukt verder dat de bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te kunnen leiden, moeten discriminatie en achterstelling van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker toont dit niet aan.

Ook wat betreft de aangevoerde medische problemen die hem kwetsbaar maken, slaagt verzoeker er niet in informatie voor te leggen waaruit blijkt dat hij hierdoor in Moldavië het slachtoffer zal worden van discriminatie die gezien kan worden als vervolging of dat hij geen beroep zal kunnen doen op hulp en/of bescherming vanwege zijn nationale autoriteiten. Aldus blijft het aan verzoeker om *in concreto* aan te tonen dat hij zich in geval van terugkeer naar Moldavië zal bevinden in de uitzonderlijke situatie waarin hij zal worden onderworpen aan discriminatie die kan worden gekwalificeerd als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Bij de beoordeling hiervan dient uiteraard rekening te worden gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoeker.

De Raad merkt vooreerst op dat de door verzoeker ingeroepen medische problemen – zijnde astma en een hart en spierziekte – waarvan hij bij zijn verzoekschrift medische stukken voegt op zich geen verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève en dat er geen aanwijzingen zijn dat zij omwille van één van deze criteria niet op de bescherming van de Moldavische autoriteiten zou kunnen rekenen.

Met betrekking tot verzoekers medische problemen en de behandeling die hij kreeg in Moldavië werd in de bestreden beslissing als volgt gesteld: *“Zo blijkt ook uit uw verklaringen dat u in 2017 door uw medische problemen en alcoholisme niet meer kon stappen en niet meer in staat was om voor uzelf te zorgen. U belde een bevriende politieman die de bevoegde sociale diensten contacteerde. Hierna werd u in een ambulance samen met een vertegenwoordiger van de sociale bescherming overgebracht naar het bejaardentehuis waar u zich vrijwillig liet opnemen. Normaal gezien diende u voor uw verblijf 200€ per maand te betalen maar u kon met uw invaliditeitsuitkering van 50€ per maand dit niet betalen. De burgemeester en de directrice van het bejaardentehuis hadden begrip en medelijden voor uw situatie, en u diende de rest van het bedrag niet te betalen. Er werd u meegedeeld dat u diende te beseffen dat u er niet voor de rest van uw leven kon blijven. U vroeg om u er even te laten blijven tot u sterker bent en dan misschien bij familie zou kunnen intrekken. U werd behandeld voor uw alcoholisme en kon na een tijdje terug wat stappen. U verbleef er drie en een half jaar tot de directrice zei dat u zich beter voelde en het bejaardentehuis diende te verlaten of iemand moest vinden die de verblijfskosten kon betalen. Door uw medische toestand kon u echter niet werken en had u onvoldoende financiële middelen om iets te huren. De directrice toonde begrip en u mocht er nog zes maanden langer blijven dan hetgeen was toegestaan. In september 2021 verliet u het bejaardentehuis, u verbleef één week op straat en reisde naar Duitsland waar u op 22/08/2021 een verzoek indiende. Uit het geheel van deze bevindingen blijkt niet dat de Moldavische bevoegde diensten onwillig waren om u hulp aan te bieden, integendeel. (...)*

Gevraagd wat u heeft ondernomen toen u na het verlaten van het bejaardentehuis één week op straat diende te leven voor u besloot naar Duitsland te gaan, verklaart u (CGVS p. 7) dat u de pensioendienst inlichtte en men u een ziekteverzekering gaf zodat u een beroep zou kunnen doen op medische hulp, dat er geen andere sociale voorzieningen voor u waren, maar dat andere Moldaviërs in uw geval wel hulp kregen. Gevraagd of u deze discriminatie dan heeft aangeklaagd (CGVS p. 7-8), geeft u een - warrige - uitleg (i.e. journalisten zijn u komen interviewen, hun artikel veranderde niks aan uw situatie, ze brachten u met een ambulance naar het hospitaal, na drie dagen vloog u er buiten) die niet enkel naast de kwestie is maar ook niet door u ondersteund wordt door enig objectief bewijsstuk. Nogmaals gevraagd of u deze discriminatie niet kon aanklagen bij bepaalde autoriteiten of instanties los van de overheid, antwoordt u bevestigend maar verwees u wederom naar - deze keer- buitenlandse journalisten die schreven over de situatie van de Roma in Moldavië. Er dient aldus vastgesteld te worden dat u heeft nagelaten de discriminatie die u in Moldavië ondervond ten gevolge van uw origine, aan te kaarten bij de bevoegde Moldavische autoriteiten of instanties los daarvan, zoals bv. ngo's die zich inzetten voor de belangen van de Roma gemeenschap. Meer nog, u stelt dat dergelijke ngo's in Moldavië niet bestaan, hetgeen niet te rijmen valt met de hierboven aangehaalde informatie. Indien de bevoegde instanties niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was."

Hieruit blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst wel enige medische zorgen heeft gekregen alsook een ziekteverzekering waardoor hij beroep kon doen op medische hulp en bovendien en bovenal maakt verzoeker niet, aan de hand van objectieve elementen, de intentie van de Moldavische autoriteiten aannemelijk om hem redelijke gezondheidszorg te ontfangen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen.

Verzoekers kwetsbaar profiel kan aan het bovenvermelde geen afbreuk doen. Hoe dan ook houden medische problemen op zich geen verband met de criteria van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria, vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker zich beroept op zijn medische situatie *an sich*, dient zij desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud omtrent zijn medische problemen en stelt dat dit een belangrijke verklaring is in de beoordeling ten gronde, toont hij niet aan op welke wijze de ziekte waaraan hij lijdt een impact heeft gehad op zijn verklaringen, noch op zijn mogelijkheid een onderhoud te ondergaan.

De Raad ontkent geenszins de aangehaalde gezondheidsproblemen, maar wijst erop dat het loutere feit dergelijke aandoening te hebben, niet volstaat om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker toont niet aan en evenmin liggen hier indicaties van voor, dat de aangehaalde medische problemen in Moldavië vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan of op grond van een gebrek aan behandeling vervolging zouden riskeren noch dat hij hierdoor een risico op ernstige schade loopt.

Verzoeker werpt op dat hij als Roma nooit heeft kunnen werken en in Moldavië aan zijn lot werd overgelaten. Verzoeker gaat volstrekt voorbij aan de volgende pertinente motivering:

"U haalt verder aan dat Roma in Moldavië geen werk vinden en "geen mensen daar zijn". Wat dit laatste betreft moet worden opgemerkt dat het niet volstaat zich te beperken tot een loutere verwijzing naar een algemene situatie of algemene informatie. U brengt met een dergelijke algemene beschouwing geen concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou kunnen blijken dat u in Moldavië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dat Roma het er moeilijker hebben om werk te vinden wordt niet betwist. Uit uw verklaringen blijkt echter ook dat u geen werk kon vinden door uw medische toestand waarvoor u van de pensioendienst een invaliditeitsuitkering kreeg, waaruit blijkt dat de Moldavische overheid niet onwillig was om u te hulp te schieten."

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat hij omwille van een door discriminatie gehinderde toegang tot de arbeidsmarkt in Moldavië een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin koestert, dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Zoals verzoeker zelf aangeeft, kon hij geen werk vinden door zijn medische toestand waarvoor hij van de pensioendienst een invaliditeitsuitkering kreeg, waaruit blijkt dat de Moldavische overheid niet onwillig was om hem te hulp te

schieten. Bijgevolg kan niet worden voorgehouden dat verzoeker niet op de hulp van zijn nationale autoriteiten kon rekenen.

Waar verzoeker stelt dat hij in Moldavië geen woning had, een uitkering van slechts 50 euro per maand, invalide was en niet zelfstandig kan leven, wordt opnieuw gewezen op volgende pertinente motivering *“Gevraagd wat u heeft ondernomen toen u na het verlaten van het bejaardentehuis één week op straat diende te leven voor u besloot naar Duitsland te gaan, verklaart u (CGVS p. 7) dat u de pensioendienst inlichtte en men u een ziekteverzekering gaf zodat u een beroep zou kunnen doen op medische hulp, dat er geen andere sociale voorzieningen voor u waren, maar dat andere Moldaviërs in uw geval wel hulp kregen. Gevraagd of u deze discriminatie dan heeft aangeklaagd (CGVS p. 7-8), geeft u een - warrige - uitleg (i.e. journalisten zijn u komen interviewen, hun artikel veranderde niks aan uw situatie, ze brachten u met een ambulance naar het hospitaal, na drie dagen vloog u er buiten) die niet enkel naast de kwestie is maar ook niet door u ondersteund wordt door enig objectief bewijsstuk. Nogmaals gevraagd of u deze discriminatie niet kon aanklagen bij bepaalde autoriteiten of instanties los van de overheid, antwoordt u bevestigend maar verwees u wederom naar - deze keer- buitenlandse journalisten die schreven over de situatie van de Roma in Moldavië. Er dient aldus vastgesteld te worden dat u heeft nagelaten de discriminatie die u in Moldavië ondervond ten gevolge van uw origine, aan te kaarten bij de bevoegde Moldavische autoriteiten of instanties los daarvan, zoals bv. ngo's die zich inzetten voor de belangen van de Roma gemeenschap. Meer nog, u stelt dat dergelijke ngo's in Moldavië niet bestaan, hetgeen niet te rijmen valt met de hierboven aangehaalde informatie. Indien de bevoegde instanties niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.”* Verzoeker werpt hier geen ander licht op.

Zoals reeds aangehaald, kan uit de COI Focus van 4 maart 2022 geenszins zonder meer worden afgeleid dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om bescherming te bieden aan Roma. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen verzoeker evenwel heeft nagelaten. Dat hij thans geen ondersteunend netwerk heeft in zijn land van herkomst, maakt nog niet dat hij van nationale hulp verstoken zou blijven.

Gelet op het voorgaande en rekening houdende met verzoekers kwetsbaar profiel, oordeelt de Raad dat de voorgaande elementen op zichzelf geen vervolging in de zin van het Verdrag van Genève uitmaken en dat verzoeker er – ook wanneer de voorgaande elementen cumulatief worden overwogen – niet in slaagt *in concreto* aan te tonen dat hij in Moldavië onderworpen werd of zal worden aan (discriminatie die als) vervolging in de zin van het Verdrag van Genève kan worden aangemerkt.

Verder haalt verzoeker een vrees aan dat er in Moldavië een oorlog zal uitbreken door de oorlog in Oekraïne. In het verzoekschrift wijst hij in dit verband naar internetartikels en stelt hij dat hieruit blijkt dat de situatie in Moldavië extreem gespannen en onstabiel is. Hij benadrukt dat in een deel van het land – de niet-erkende staat Transnistrië – is opgeroepen tot algemene mobilisatie en dat mannen tussen de 18 en 55 jaar het grondgebied niet meer mogen verlaten, dat er een reëel risico bestaat dat het conflict in Oekraïne overslaat naar Moldavië, dat als het conflict zich uitbreidt, Moldavië direct gevaar loopt gezien de ligging dicht bij de Oekraïense grens en dat uit informatie blijkt dat Russische raketten regelmatig het grensgebied van Moldavië met Oekraïne bestoken.

Verzoekers vrees is echter louter hypothetisch. Echter, deze vrees moet gegrond, concreet, en actueel zijn. Een louter theoretische of hypothetische aangehaalde vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Ook in de door verzoeker aangereikte internetartikels worden slechts hypothetische vermoedens geuit over de mogelijke impact van het militair conflict in Oekraïne op Moldavië. Uit deze informatie blijkt evenwel niet dat de lokale bevolking er actueel wordt blootgesteld aan vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Het loutere gegeven dat er in de regio Transnistrië – die sinds 1992 wordt gecontroleerd door pro-Russische separatisten – een aantal granaataanvallen hebben plaatsgevonden en een algemene mobilisatie werd afgekondigd in april 2022 en dat er verschillende incidenten hebben plaatsgevonden waarbij Russische raketten zijn neergestort op het grondgebied van Moldavië, volstaat niet om hierop een ander licht te werpen. Dit geldt des te meer nu uit de aangehaalde internetartikelen – in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt – nergens blijkt dat hierbij (burger)slachtoffers vielen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de V r e e m d e l i n g e n w e t .

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Moldavië.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in dit verband.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Moldavië zou hebben gekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dat er heden in Moldavië een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Moldavië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

C. DIGNEF